

бна гуглата му и я удари въ земята предъ момитѣ. Бою пригълтна обидата, но умразата залѣгна дълбоко въ сърцето му.

И сега, като го видѣ, пригълтна радостно набраната слюнка. „Трѣбва да е чиновникъ!“ — трепна той и тръгна срещу тѣхъ, щастливъ и смутенъ.

— Хайде! Добре дошли! Добре дошли! — ржуваше се и ги гледаше — нея гальовно-башински, него изпитателно и чинопочтително. — Качете се де, Пейке!

— Чакай, тате! — въртѣше се живо Пейка. — Вие сте съборили навесчето до обора, а? Ами кладенеца? Направили сте го съ руданъ! Ай! Отсекли сте голѣмата круша! Мишо, разправяла съмъ ти за нея. Толкова родъ — по една кола круши нацепвахме.

Стариятъ дръпна снахата на страна.

— Такованкана, буле... малко ракия да бѣхме купили, а?

— Нѣмаме нито левъ, тетъо!

— Тю! Имахъ десетъ лева, ама ги дадохъ на Ваня. Не можеше — на друго село отива, все могатъ да му потрѣбватъ... Пъкъ и откъде да знаехъ?

Снахата мълчеше съ свити устни. „Я ниви ще искатъ, я... та не сж дошли за хубаво!“ — мислѣше си тя.

— Нѣкое яйце вижъ, — подкани неувѣрено стариятъ.

— Какво да видя... вчера имаше две, купихъ игли.

— Проклетия! — оовеси глава той. — Ами ако останатъ? За довечера и шише на лампата нѣмаме.

— Шише ще взема отъ мамини, — успокои го тя. — Кафе трѣбва да сваримъ.

— Трѣбва.

— Пъкъ нѣмаме нито дръсчица!

— Не можешъ ли да поискашъ отъ Мистрака?